

РУДАРСКА ЧЕТА КРАЉЕВАЧКОГ ОДРЕДА СТИГЛА ЈЕ У ПРВУ ПРОЛЕТЕРСКУ

У саставу Краљевачког партизанског одреда „Јово Курсула“ формирана је и Ушћанска чета, која је касније добила назив Рударска чета, јер су њен састав у већини чинили рудари из рудника угља из Ушћа и Баљевца. Нисам био рудар, већ жандармеријски наредник на Ушћу и, пошто нисам хтео да служим окупатору, имао сам срећу и част да постанем борац ове славне јединице. Чета се у то време, крајем септембра 1941. године, налазила у селу Гокчаници, недалеко од Ушћа на Ибру. Краљевачким партизанским одредом тада је командовао Павле Јакшић, професор Гимназије из Краљева и резервни официр старе југословенске војске. политички комесар Одрета био је Миро Драгишић, металски радник из Краљева,

Баш када сам и ја ступио у чету, Краљевачки одред извршио је напад на немачку команду места у Ушћу. У брзом налету ликвидирали омо ово упориште окупатора и убрзо смо ослободили Ушће и целу околину. Приликом напада на немачку команду места запленили смо велику количину оружја, муниције, санитетског и другог материјала, неколико моторних возила и нешто инжењеријске опреме. Заробили смо око 30 немачких војника, Немцима је те ноћи из Краљева дошао у помоћ блиндирани воз. С посадом тог воза водили смо огорчену борбу и натерали смо их да беже у Краљево. Близу Краљева наше јединице порушиле су неке мостове, а истовремено је срушен један већи железнички мост и тукел између Ушћа и Рашке. Тако смо створили једну слободну територију с центром у Ушћу. Имали смо на тој нашој територији и свој воз. У Лопатници је постојао велики војни магацин са опремом старе југословенске војске. Својим возом смо из тог магацина превезли из Лопатнице у Ушће огромне количине артиљеријске и пешадијске муниције и сместили је у рударска окна у Ушћу.

После тога наше јединице водиле су честе борбе против четника у Рашкој и околини. То су били четници Косте Пећанца, под командом Машана Ђуровића и четници Драже Михаиловића под командом капетана Цветића. У тим борбама учествовала је и Рударска чета. Затим смо упућени у напад на немачки гарнизон у

Краљеву. У Краљево је тах дана Немцима етигло велико појачање. То је била нека врста казнене експедиције против партизанског покрета. У ствари, већ се назирала прва непријатељска офанзива. Краљевачки, Копаонички и један део Чачанског партизанског одреда нашли су се тако у сукобу са веома бројним немачким снагама у Краљеву. Дошли смо у доста тешку ситуацију. Морали смо се повлачити у правцу Ужица. Немци су имали тенкове, топове, авионе и моторизовану пешадију, а ми само пушке и понеку тромблонску бомбу.

Борци Краљевачког и Копаоничког партизанског одреда повлачили су се преко огранака Јелице. Успут су нас стално нападали четници. Рударском четом тада је командовао Миле Павичић, капетан авијације старе југословенске војске. Ја сам већ постао водник другог вода Рударске чете.

Највећу борбу водили смо против четника у чачанском селу Жељевици. Један борац нам је у тој борби рањен. После тога наставили смо да се повлачимо преко Драгачева. Следеће ноћи у Каони су нас напали четници Драже Михаиловића. Опет смо имали неколико рањених. Из Каоне смо кренули у правцу Ивањице, али смо успут од неких мештана сазнали да су Немци већ стигли у Ивањицу. Променили смо правац и стигли у село Средњу Реку под Голијом. Чим смо стигли у ово село, напали су нас четници. Успели смо да их разбијемо и растерамо. Заробили смо њихову комору и то нам је добро дошло јер смо били без хране. Одатле смо продужили према Санцаку.

Прво санџачко село у које смо стигли била је Брњица. Заноћили смо у школи. Сутрадан рано напали су нас четници са свих страна. Морали смо прихватити борбу под веома неповољним условима. Једва смо успели да се извучемо из обруча. Ту нам је погинуо борац Данило, железничар.

После борбе с четницима у Брњици вратили смо се у Србију преко обронака планина Голије и Јавора. Сишли смо у долину Увца и у Љепојевићима оиет су нас напали четници. Под четничким рафалима прешли смо преко моста на Увцу и окренули у правцу Нове Вароши. У Новој Вароши дочекали су нас борци Ужичког партизанског одреда. Они су пре нас стигли овде и градић је био већ ослобођен.

Остали смо у Новој Вароши три дана, добро се одморили, нахранили, поправили одело и обућу па смо одатле распоређени у Косатицу под Златаром. Ту нам се испунила жеља да први пут видимо врховног команданта друга Тита. Он је нашем командир у тада рекао о намери да се ускоро формирају пролетерске бригаде.

Врховни штаб је тада био у Дренови, изнад Косатице, где је била на свом положају наша Рударска чета. Једног дана Италијани из Пријепоља су изненада напали Врховни штаб. Ту се за-

текла само Омладинска чета Ужичког партизанског одреда под командом Николе Љубичића. Италијани су напали изненада и жестоко. Ситуација је постала критична. Чим јој је јављено, Рударска чета је усиљеним маршом дотрчала у помоћ. Успели смо да разбијемо напад, у току ноћи смо прешли Лим и преко села Џурова стигли у Касидоле, где смо заноћили.

Следећег дана стигли смо у Рудо. Пошто смо се одморили, стали смо у строј за формирање Прве пролетерске бригаде. Постали смо Рударска чета Четвртог краљевачког батаљона Прве пролетерске бригаде. ...

Милоје Ж. МИЛАНОВИЋ

У овом делу се налази текст који је издат у издању "Милоје Ж. Милановић" у Београду, 1980. године. Текст је издат у издању "Милоје Ж. Милановић" у Београду, 1980. године.

У овом делу се налази текст који је издат у издању "Милоје Ж. Милановић" у Београду, 1980. године. Текст је издат у издању "Милоје Ж. Милановић" у Београду, 1980. године.